

tages i Overensstemmelse med Loven af 1866, der dog ikke indeholder nogen udtrykkelig Bestemmelse herom — Reglen, at den Sømand, der affædiges paa Grund af Skade eller Sygdom, som han har paadraget sig ved egen Brøde, eller paa Grund af venerisk Syge, kun har Krav paa Hyre for den Tid, hvori han har gjort Tjeneste, og at deri kan afskortes Omkostningerne ved hans Pleje. Om Hjemrejsepenge er der naturligvis her ikke Tale, og den anførte Regel, der i det Hele maa siges at stemme med hvad der gælder for det Tilfælde, at en Sømand affædiges efter § 89 paa Grund af Uduelighed eller Forseelser, kommer til Anvendelse ved Affædigelse saavel for som efter Rejsens Begyndelse, saavel her i Landet som i Udlandet. Kan der ikke lægges Sømanden nogen Skyld for Sygdommen til Last, bestemmes det derimod i § 90 3dje Stykke, at der tilkommer ham Hyre indtil Afmønstringen eller, hvis saadan ikke kan finde Sted, indtil den Dag, Skibet affæjler, og derhos fri Pleje for Reederiets Regning en vis Tid efter Afmønstringen eller Skibets Afreise. Naar hertil kommer, at der ifølge § 98 skal gives de i Udlandet paa Grund af usorsholdt Skade eller Sygdom efterladte danske Søfolk fri Hjemrejse med Underhold til nærmeste danske Havn, vil det ses, at Bestemmelserne i § 90 forsaavidt væsentlig stemme overens med hvad der er foreskrevet i Loven af 1866 §§ 32 og 35. Reglen om, at den Paagældende har Krav paa fri Pleje en vis Tid efter Afmønstringen, maa nemlig ogsaa gælde, hvor denne finder Sted efter Hjemkomsten her i Landet, og forsaavidt det i Loven af 1866 § 32 siges, at hvad der allerede maatte være udbetalt den Paagældende af Hyren, ikke skal kunne fordres tilbage, da fremgaar det af Lovforslagets § 99 sidste Stykke, at dette ogsaa vil komme til at gælde efter Lovforslagets Bestemmelser. Der er kun to Punkter, hvor der bliver nogen Afvigelse fra Loven af 1866. Det ene er det, at medens Loven af 1866 i § 32 2det Punktum lægger Vægt paa, om Sygdommen eller Bestadigelsen er paadragen i Skibets Tjeneste, eller ikke, hedder det i Lovforslagets § 90 3dje Stykke, at i alle andre Tilfælde af Skade eller Sygdom end de, hvor han ved egen Brøde har paadraget sig den, eller hvor der foreligger venerisk Sygdom, har den syge Sømand Krav paa fri Pleje, ogsaa hvor Sygdommen er indtruffen før Skibets Afreise, forudsat naturligvis at den dog først er indtraadt efter Tjenestens Tiltrædelse. Man har nemlig fundet, ligesom ved § 64, at det vilde kunne føre til vanskelige og stundom maaste smaalige Undersøgelser, naar Beret-

tigelsen til Pleje i Sygdomstilfælde skulde være afhængig af, at Sygdommen ikke blot var paadragen medens den Paagældende var i Tjenesten, men ogsaa „i Tjenesten“, det vil sige under eller i Anledning af Udførelsen af den Paagældendes Tjenestegeringer. Det andet Punkt, hvor en Forskel fremtræder, vedrører Bestemmelsen af den Tid, hvori den frie Pleje skal ydes den syge Sømand. Loven af 1866 begrænsede den i 2 Tilfælde, nemlig efter § 32, hvor den Syge ikke kan tiltræde Rejsen, og efter § 35, hvor nogen er syg ved Skibets Hjemkomst, til 4 Uger, og hermed stemmer forsaavidt Lovforslagets § 90 3dje Stykke, der ligeledes sætter 4 Uger som den Tid, hvori Reederiet her i Riget skal sørge for den Syges Pleje. Men derimod lader Loven af 1866 § 32 Reederiets Forpligtelse til at sørge for den efter Rejsens Tiltrædelse paa Grund af Sygdom ilandbragte og efterladte Sømands Pleje være aldeles ubegrænset, medens Lovforslaget sætter en Begrænsning af henholdsvis 4 og 8 Uger, eftersom den Syge efterlades paa et Sted her i Riget eller i Udlandet, hvor han lovlige kunde afmønstrer, eller paa andet Sted i Udlandet. Til Forsvar for denne Forandring gør man gældende, at der i sig selv ikke synes at kunne anføres nogen rimelig Grund til at det skal have en saa overordentlig stor Indflydelse paa Bestemmelsen af Reederiets Ansvar overfor syge Søfolk, om Sygdommen indtræffer før eller efter Skibets Afreise, her i Landet eller i Udlandet, at i det ene Tilfælde Ansvaret skulde begrænses til 4 Uger i det andet gøres ubegrænset, og at det i det Hele maa anses baade urimelig haardt imod Reederiet og kun daarligt samstemmende med almindelige Retsregler, i noget Tilfælde, hvor Reederiet ikke selv kan siges at have Skyld i Sygdommen, at paalægge det en Forpligtelse til maaste i aarevis at sørge for sine syge Søfolk, og det navnlig under Omstændigheder, hvor Byrden kan og ordentligvis vil blive mange Gange tungere og kostbarere, idet Plejen skal ydes i Udlandet, maaste paa fjernliggende Steder. For Søfolkene selv vil Forandringen næppe have nogen praktisk Betydning. For dem skal der jo i hvert Fald drages Omkostning; det foreskrives udtrykkelig i § 90, at naar de efterlades paa fremmed Sted, skulle de overgives til Konsulen eller der skal paa anden Maade sørges for deres Pleje, og det fremgaar særlig af det sidste Stykke i Paragraffen, at i sidste Tilfælde vil Skipperen efter Omstændighederne kunne blive nødt til at gøre Udlæg til Sygeplejen. Bistnot kan det siges, at naar Reederiets Forpligtelse til at sørge for Søfolkene begrænses til henholdsvis 4 og 8 Uger, vil